

ikke i det lange Løb er til at overvinde, der bliver Ulighed i Systemet, og det er aldrig godt. Altsaa, for saa vidt er Lovforslaget et Fremskridt, det indrømmer jeg, og som Følge deraf vil jeg ogsaa være i Stand til at stemme for det, som det foreligger, men jeg gør det med en Beklagelse, der i mangt og meget kommer til at staa ved Siden af den, det ærede Medlem Hr. Vanggaard nu omtalte. Jeg beklager, at man aabenbart indtil videre har forladt Tanken om en Gennemførelse af en Folkeforsikring — med offentlig Tilskud, det siger jeg med det samme, idet jeg i saa Henseende er fuldstændig enig med den ærede foregaaende Taler (Vanggaard). Der er sikkert ingen her i Landet, der tænker paa, at det offentliges Bidrag skulde formindskes, selv om vi gik over til Forsikringstanken. Jeg siger, at jeg beklager, at det stiller sig saaledes, at vi tilsyneladende foreløbig gaar bort fra Forsikringstanken. Jeg maa indrømme, at jeg deler ikke den ærede foregaaende Talers lyse Syn paa, at Tidspunktet skulde være særlig gunstigt til at gaa over til Forsikringstanken. Ifølge min Formening er den store Hovedvanskelighed, der stiller sig i Vejen, den, at den Alderdomsforsørgelse, vi har, maa selvfølgelig, nu under en noget anden Form, men i sit Princip og med det økonomiske Bidrag, som ydes, under alle Omstændigheder blive ved at løbe videre, indtil Folkeforsikringstanken er gennemført. Men det vil sige, at den Generation, som nu staar i sin Manddomskraft, i Virkeligheden kommer til at gennemføre Alderdomsforsørgelsen for to Generationer, nemlig for den ældre Generation, hvis Alderdomsforsørgelse den maa betale under de Former, som foreligger, men derefter ogsaa for den opvoksende Generation, som den selv og dens unge repræsenterer. Det er jo Hovedvanskeligheden ved at komme over til Folkeforsikringsprincippet, at det Slægtled, som gennemfører en saadan Overgang, i Virkeligheden kommer til at bære to Slægtleds Alderdomsforsørgelse. Men jeg anser det ingeniunde for umuligt, at vi kan gøre det, og det er mit Haab, at Vejen igen skal blive aabnet til, at vi kan komme til at tage den Sag op. Jeg skal ikke ofre mange Ord derpaa, Tiden er ikke inde til nærmere at komme ind paa Forsikringstanken, men jeg vil haabe, at den Undersøgelse, den højtærede Indenrigsminister har stillet i Udsigt, paa ny maa aabne Vejen for denne Tanke, som jeg har syslet med gennem mange Aar, at faa vore alderdomssvage sikret gennem en Forsikring, hvortil de selv betaler i deres Ungdom. Jeg

vil haabe, at Vejen dertil maa aabnes igen inden alt for længe, til Trods for at jeg nok ser, at i det Øjeblik vi gennemfører det foreliggende Lovforslag, bliver Vanskelighederne saa meget større. Jo hurtigere man her gennemfører en Forandring til det bedre, som jeg indrømmer, dette er, des varskeligere vil det være at faa Ørenlyd for, at vi atter skal ændre Systemet. Men jeg kan kun stemme for det foreliggende Lovforslag i det Haab, at vi maa komme over til en Folkeforsikring inden ret længe.

Anders Lebeck: Naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi det ærede Medlem Hr. Refshauge, der har været Medlem af Udvalget og skulde have fremhævet vore Synspunkter, ikke har kunnet være til Stede.

Vi har haft nogle Indvendinger mod Lovforslaget, som det foreligger. Vi kunde for det første have ønsket en Løsning paa Grundlag af Folkeforsikring. Med de Forudsætninger, vi møder her med, maatte det ligge lige for, men vi har indset, at det ikke lod sig gennemføre nu, og slaaet os til Ro med de Løfter, der er givet om, at Tanken om Gennemførelse af en Folkeforsikring senere vil blive genoptaget.

Dernæst har vi haft en anden Betænkelighed, nemlig den, at Loven vilde virke uforholdsmæssig haardt for de sønderjydske Sogne. Dette hænger sammen med, at saa mange Kapitaler, større og mindre, er gaaet tabt ved Markkursens Fald. Dette vil antagelig medføre, at forholdsvis mange vil trænge til Aldersrente, og det vil jo ogsaa medføre, at Skatteevnen er mindre. Vi haaber imidlertid, at den Vej, som den højtærede Indenrigsminister har vist, maa kunne følges. Hvis det skulde vise sig, at Loven vil virke uforholdsmæssig haardt i de sønderjydske Landsdele, haaber vi, at det maa lykkes at faa en Udligning gennem de 5 Mill. Kr., og muligvis kunde der ogsaa fra Ministeriets Side træffes andre Forholdsregler. Vi maa i alt Fald forbeholde os Ret til at komme tilbage til, at skulde det vise sig, at Loven virker uforholdsmæssig haardt nede hos os, maa der ad en eller anden Vej ske en Udjævning. Der er jo samlet en Del Materiale, men det er dels endnu ikke fuldstændigt, dels er det heller ikke rigtig gennemarbejdet, saa man kan ikke rigtig se der, hvordan Loven vil virke. Men naar der kommer fuld Klarhed, og det viser sig, at Loven virker særlig haardt hos os, saa haaber jeg, det vil lykkes ad en eller anden Vej at finde en Udjævning. I øvrigt vil vi stemme for Lovforslaget. Vi maa fra vort Synspunkt finde, at Lovforslaget bringer et betydnings-